

Naročnina: doma na sküpnih naslov mesečno 2 D., na posameznoga 2 Din. 50 par.

V inozemstvo mesečno 6 Din. Z M. Listom, M. Ogracekom i kalendarom letno 100 Din.

Plačati se mora bar mesečno naprej.

Štev. položnice 11806.

Rokopisi se ne vračajo.

NOVINE SLOVENSKE KRAJINE

Vredništvo v D. Lendavi hš. 67, uprava v Črensovcih, Slov. Krajina.

Cena oglasov: cela stran 800 Din., pol strani 400 Din. i tak niže. „Poslano“ i med tekstom vsaka reč 2 Din. Mali oglasi do 10 reči 5 Din., više vsaka reč 1 D. 50 p., i oglasna taksa posebi. Popust po dogovori.

Navčite se krščanske lübezni i püstitute, da vam preide v meso i krv.

Z temi rečmi opominajo sv. Oča z vüzemskov okrožnicov katoličance v Mehiki, naj ponovijo v sebi versko življenje. Nekeliko je najprej popüstito preganjanje katoličancev v Meksiki i so izgledi za popolno pomiritev med vladov i sv. Stolicov. Zato so sv. Oča izdali okrožnico za katoličance v Mehiki, v šterom njim na srce polagajo sledeče navuke:

1. Dühovniki naj bodejo svetoga življenja i kak najbolje vučeni. Malo apoštolov je svet spreobrnolo. 2. Verniki naj pomagajo dühovnikom v razširjanji Kristušovoga kralstva. Naj se pa zbirajo za to pomoč goreči kršćeniki, ki z zgledom včijo na zdržavanje Kristušovih zapovedi. 3. Naj tak dühovniki, kak verniki delajo nato, da se pomaga siromaškomi narodi, da se veleposestva razdelijo i dobijo prehrano tisti, ki je nemajo, se zboljša položaj delavstva, predvsem pa, da se pomaga najbolje zapüšćenim Indijancem, ki niti za življenje najpotrebnejših reči nemajo. Pri tom deli njim lübezen mora preiti v meso i krv. 4. Mladino morajo dühovniki i verniki ohraniti za Boga i Cerkev, da zraste iz nje nova Mehika. 5. Za pravice svoje vere se morajo boriti kda bole tiho, kda bole glasno, a zadüšiti v sebi te borbe nikdar ne smejo.

Če vržemo samo en bežeči pogled na to okrožnico, vidimo v njej neizmerno lübezen, tisto lübezen, z šterov je Kristuš obsipavao vseh vrst siromake i lazare v svojem zemelskom življenji. Človeka dostojno življenje mora vsaki meti, povdarjajo sv. Oča. Ne sme se gaziti Kristušova vera, ne sme se zato vzeti lastninska pravica, ne sme se ropati, krasti, a pomagati se pa mora z pravičnostjov i lübeznostjov, da bo mogoce vsaki svojega človečega dostojanstva vredno življenje živeti. Kak globoke reči so to i kak istinske so. Ne so drügo, kak ponovitev etih Kristušovih reči: Ka šćete, ka bi vam lüdje včinoili, včinite tüdi vi njim i ka ne šćete, ka bi vam lüdje včinoili, ne včinite njim tüdi vi ne.

Če si zmislimo nazaj na velikanke borbe, štere so prestali tisti, ki so delali zato, naj siromaki Slovenske krajine dobijo krüh, naj se zemla pravično razdeli i plača po najnižijoj pravičnej cenji, te vidimo, da so tej boritelje mogli vngno bridkoga požreti. Celó z komunisti so je v edno vrsto postavljali, tožarili na vse mogoče sodnije, liste proti njim nastavljali i je srámotili javno i zasebno i nemogoče laži na nje zmišljavali. Z okrožnicov sv. Oče na mehikanske katoličance so tej boritelje Slov. krajine dobili najlepše

priznanje i največšo zahvalo. Po Kristušovom zgledi krüh pripravljati siromakom je edna najlepša cvetka tiste lübezni, ki jo je Kristuš zapovedao gojiti v vsakom srci do vsakoga človeka, predvsem pa do siromaškoga človeka.

V meso i krv naj nam preide ta lübezen, pomagajmo siromakom Slov. krajine. Teh je jako dosta. Mamo siromaško deco, brez vseh sredstev. Častite sestre v Turnišči so z hvalevrednom požrtvovalnostjov vzele na sebe skrb, da do jo odgajale brezplačno. Se zna, da deca potrebuje hrane i obleke. Sestre so sirote, same nemajo kaj za jesti, kak najpotem hranijo sirote. Potrebna je pomoč. Keliko se zapije, zakadi, keliko za nepotrebne namene potroši, sirote so pa zapüšćene. V meso i krv nam more preiti lübezen i moremo pomagati tem našim malim sirotam, da se odgojijo za Boga i Cerkev,

Tak mamó naše izseljence. Keliko krivic jih tlači. Keliko robotijo noč no den i ne dobijo niti teliko slobočine, da bi v nedelo i svetek mogli zadostiti svojim verskim düžnostim. Kelki zbetežajo tam, kelki so brez dela i brez jela. Pomagati smo njim düžni. I da bomo njim mogli pomagati, smo ustanovili v Črensovcih 31. marca t. l. „Drüžbo sv. Rafaela za Slovensko krajino“, štera bo lübeče srce odprla našim izseljencem. A kak bo mogla svoje poslanstvo vršiti, če nede podpirana. I podpirana de tak, če pristopimo, kak člani, kotrige k toj drüžbi. Letno se plača 10 Din., da se morejo razne pisarniške potrebščine poravnati. Če bi vsaka hiša pristopila, štera ma izseljenca v tujini, o keliko dobroga bi se moglo napraviti za njihov hasek, keliko krivic odvrnoti, keliko düševnih spadajov zdignoti, da ne ostanejo uboge düše v smrti.

Že deset let pobiramo na Dom sv. Franciška, na prvo hišo siromakov v Slov. krajini. I ne smo ešće v stani jo zozidati. Pa čeravno bi jo mogli zozidati, ne bi je mogli gordržati, ar sredstev nega za to. Obćine so ešće ne stavile v proračun za gordržanje te hiše nikšo malenkost. Če bi na priliko vsaka menša občina dala samo 1000 Din. bogatejša pa 2000 Din. letno, bi z lehkotov mogli začeti z otvoritvijov toga prepotrebno zavoda. Če gledamo štatistiko, se moramo razjokati. Več milijonov dinarov zakadimo i zapijemo letno v Slovenskoj krajini, a za svoje siromake pa ne moremo edne hiše gorpostaviti.

Zakaj? Ar nam je lübezen ešće ne preišla krv i meso.

Jamarje istine.

V najnovjšem časi, poleg zamazanih novin i knjig, prinašajo, vsiljavajo i širijo po naših katoličanskih vesnicaj tüdi razne osebe düha modernoga brezboštva i komunistične miselnosti. Iz varašov i tihinskih krajov prihajajo pokvarjeni uradnicje, študentje, agentje i plačanci na vesnice, med ešće poštene, verne katoličanske lüdi. Ar so sami pokvarjeni i vdani samo živalskomi vživjanji, napoti njim je Cerkev i dühovnik, napoti njim je živa vera naših očov i mater, sinov i hćer. Za njih nega Boga, nega vere, njim ne trbe nikše cerkve i papov. Vero so si zmislili tam nindri v srednjem veki popevje i baratje, da bi lejko gospodski živeli na račun lehkovernih lüdi. Prle je ne bilo vere, pa tüdi v bodoče je nede, da lüdstvo pride k pameti. Tak gućijo tej pokvarjenci.

Takše i spodobne krilatice širijo proti veri moderni apoštolje brezboštva. To so tak zvani napredni, komunistični, na pol vučeni lüdje, pokvarjenci, falotje, pijanci, tovjaji, manjacje i spodobno. Od sebe trdijo, da se žrtvüjejo za narodno presvetljenje i oslobojenje i hvalijo se s svojim „vućenjaštvom“ i neznanjom. Njihov glavni namen pa je, da javno i tajno podkapajo verske istine v narodi i njemi tak pripravijo najstrašnejšo Golgotu. Dobri se delajo, kak vucje v ovčoj koži i oblübljajo lüdstvi, da ga oni rešijo od „nemodernoga i zaslepenoga robstva vere“, šterim ešće vsigdar komenderajo popevje. Oblübljajo lüdstvi novo, srećnejše zemelsko kralstvo, gde de se živelo slobodno, v samom telovnom vživjanji, kak štirinožne živali.

Tak dnesden gućijo prazne, pokvarjene komunistične glave. Poslüšajmo pa, ka pravi od vere eden moderni vućenjak, Francoz Joffray, šteri je tüdi po nesreći zgübo vero: „Gda sam daleč od domovine v tihoj noći stao kre svojega okna i senjao od svojih mladih dnevoj, mi je močno zburkanje zvalo nazaj v spomin vero moje mladosti i me opominalo na strašno praznoto v mojoj düši. Po telkih letaj me je pali vleklo nazaj v domovino k mojoj staroj materi. Znova sam bio pod strehov, gde so mi tekla mlada leta. Vse je ešće bilo, kak v mojih mladih letaj, samo jaz sam se spremeno. Moja mati je ešće vsigdar molila tak goreče, kak negda, gda je molila za menov — detetom. V cerkvi, v šteroj sam prejeo prvo sv. prećišćavanje, se je darüvala sv. meša z istov pobožnostjov, kak negda. Vse, ka me je obkrožavalo v mladosti, je melo ešće isto srce, isto vero — samo sam sem jo zgübo, samo jaz sem šo skoz življenje i postao stari i tak vučen, ne

more, naimre milost, tolažbo i večno srečo. Če tüdi zdaj toga ne sprevidiš, samo čakaj, boš že ednok sprevidio, kda boš se nazaj zgledno na svoje preminoče življenje, štero si preživio daleč od Boga, kak so istinite ete reči: „Kaj hasni človeki, če celj svet pridobi, na svojoj düši pa škodo trpi?“

„Ti si nori, ka telko v cerkev lećeš.“ Jaz mislim, da je za vas vera zasebna stvar. To je teda moja privatna stvar, če v cerkev hodim. Jaz se tüdi ne brigam za tvoje zadeve. Če je to noro, bomo že kesnej vidili, kda bož z drügimi krićao: „Mi norci smo meli njihovo življenje za norost. I glej, kak so všteti med deco božo.“

„Moja žena i moja deca zavolo mene lehkó hodi v cerkev, kelko šćejo. Ali za nas moške je to ne.“ Če nepotrebno v cerkev hoditi, te tüdi tvoja deca i žena ne bi smeli s tem zgübiti vremena. Če je pa dobro i potrebno, te pa ne morem zarazmiti, zakaj šćeš svojoj ženi i deci prepüstiti nebesa, sam pa v pekeo priti.

„Moja žena i moja deca zavolo mene lehkó hodi v cerkev, kelko šćejo. Ali za nas moške je to ne.“ Vsi narode so sprevidili i sprevidijo to odvisnost od Boga. Zato nega, niti ne bilo i niti ne bo naroda brez vere. Vera je splošna vsem narodom. Že je stari grćki modroslovec Plutark pravo: „Če prehodimo zemlo, najdemo varaše brez zidov, kralov, domov, peněz, šol . . . ali varaša brez cerkvi, bogov; varaša, v šterom se ne bi vršila molitve, v šteroj ne bi bilo oltara z žrtvami . . . ne najdemo. Ležej je zozidati varaš brez fundamenta, nego da nastane i obstoji kakši varaš brez kakšega Boga i vere“. Drügi stari modroslovec, rimski Seneka, naglašava, da je vera globoko prirojena človečoj naturi: „Vsem je vsajena miseo od božanstva i ne je nigdar bilo naroda, šteri bi tak daleč prestopo granice zakonov i jakosti, da ne bi vervao v nekše bogove“. Ciceron pa nastavlja: „Vsakša država ma svojo veru. Boga pošćuvati — nas je najpre sama natura navćila; niti nega na sveti človeka, v šterom ne bi bilo zakona, šteri to zapovedavle.“

Tak so gućali i mislili že pogani pred Kristušom. Vsi narodi so meli tak nekšo vero. Bila je to toti ešće bleđa i kriva vera, ali ona prvotna miseo, ona prva istina: vera v nekšoga boga, vsigdar je stala črstvo, večno. — Te vpliv vere je dobo izraz v privatnom i javnom življenji vseh narodov. Vse državno, drüštveno zakonodavstvo se vrejüvalo, se vzakojnjavalo v soglasji s tov prvov istinov. Najlepši izraz i odraz pred Kristušom je dobila vera v življenji izraelskoga naroda. I privatno i javno življenje, vsaka litera izraelskoga zakonodavstva je dihala vero v Boga. Vidimo pa, da je človečanstvo živelo v veri tüdi pred Kristušom. Se razmi, da ešće v slaboj. Ta vera je bila ešće slaba i nepopolna i nepopolno dosledno tüdi življenje človečanstva. Kristuš je spopolno vero človečanstva i dosledno tüdi njegovo življenje. Človečanstvo je pali spoznalo, da njemi je Bog vse: začetek i konec. Človeča slabost je prejela v sebe božo moć. To spoznanje, ta moć ne samo, da je preobrazila človeče srce, nego je obnovila tüdi lice zemle.

Zgodovinska istina je tak, da je človeči rod nigdar ne bio i ostao brez vere, kak tüdi nigdar ne bo ostao, ar je vera globoko prirojena človečoj naturi. Poedini zabiti lüdje se zabavaj borijo proti toj nüjnoj istini. Tüdi stari poganski modroslovci i vućenjaki, za štere mislim nede nišće trdo, da so

Čuvajte se lažnih prorokov!

Ali že znaš, da je gospod N. razglaslo svoj izstop iz katoličanske Cerkve i prišeo k nam?

Ne poznam ravno dobro gospoda N., ali to pa znam, da je nišće ne izstopio iz katoličanske cerkve zato, da bi postao bolši i pobožnejši. Nasprotno tisti, ki odpadnejo, so navadno tüdi „odpadki“ i vsi tisti, ki se telko trüdjio za katoličanske odpadnike, bi lahko na svojem vhodi izobesili reklamno tablo z etim napisom: „Tü se lahko smeti odložijo“. Pa tüdi to znam, da na smrtnoj posteli je ešće nišće ne odpadno, nego so se skešani povrnoli. Ravnotak je ešće niden komunistični morilec i razbojnik ne odklono dühovnika pri svojoj smrti. Neki voditeo komunistov, ki je pri rudniškoj nesreći v Böring-Sodingeni morao vmreti, je pred dvema tovarišoma prezvao svojo zmoto, četüdi se je pred tema hvalo, da ne bo nikdar püsto dühovnika k svojoj smrtnoj posteli.

„Ne idem v cerkev, če ne delam, mi cerkev tüdi nikaj ne da.“

To bi bilo tüdi lepo, če bi Cerkev podpirala lüdi za poslüšanje sv. meše i s tem potrdjavala njihovo nemarnost. Samo posebi se razmi, da moraš delati i pripravljati krüh sebi i svojim. Samo ka človek ne živi samo od krüha. Ma tüdi dühovno, nemrtelno düšo. Ti si ne delavski mašin ali nemo živinče, nego človek i dete bože, zvoljenec nebes. Če je za tebe življenje ne nikaj drügo, kak je bilo za Marksa, „boj za najbolše kopanje i najbolše pomije, šćavo“, te si več ne moreš želeiti, te si že dobo to, ka te ide. Ali boš se tüdi ti, kak vngi drügi, ki so prle ogovarjali Cerkev, vrno k njoj, že zato, ar znaš, da če te tüdi vsi drügi zapüstijo, ti bo Cerkev ešće itak nekaj dala. Pa bi ti ešće dosta več dala, če njoj država ne bi vzela dobrodelnih ustanov. Poleg toga ti ona lahko da to, ka ti nišće na svetl dat

bill pod vplivom katoličanskih popov, so isto trdili i tak pobili brezverske i framazonske „vučenjake i modrijaše“. Najstarejša zgodovina človečega roda, da zgodovine po Kristuši sploj ne omenjamo, meče njim v obraz njihove laži, neznanje i hūdobjio. Ali nede napredne, rdečkaste, prostozidarske „brate“ sram, da jih celo poganski misleci obtožujejo laži, velikoga neznanja i hūdobne pokvarjenosti? A, ka bi! To so vam po večini ljudje brez sramū, brez poštenja, brez dobre vole! Njim zavolo njihove pokvarjenosti i razvūzdanosti ne za istino, zato zaperao oči pred njov. Njim nemrete nikaj dokazati. Sinovje so oče laži! Čuvajmo se teh jamarov istine i naše prave sreče! Moliti smo pa dužni za nje. Jedino molitev je lahko spreobrne. *Grački Villi.*

NEDELA

po Vūzmi drūga.

Evangelij (Janoš 10). Tisti čas pravo je Jezus farizeuom: jas sam dober pastir. Dober pastir dūšo svojo da za ovce svoje. Najemnik pa, i ki je nej pastir, koga so nej ovce lastivne, vidi vuka idočega i ostavi ovce, i beži: i vuk vnese i razbeži ovce: najemnik pa beži, ar je najemnik i nema skrbi na ovce. Jas sam dober pastir i poznam ovce moje, i poznajo mene moje. Likti pozna mene Oča i jas poznam Očo, i dūšo mojo položim za ovce moje. I druge ovce mam, štere so nej z ete ovčarice: i one je potrebno meni se pripelati, i reč mojo bodo poslušale: i bude edna ovčarna i eden pastir.

Razgled po katoličanskem sveti

Pastirsko pismo jugoslovan-skih škofov o gospodarski in socialni stiski naših dni. — *Zmote komunizma, kolektivizma, socializma.* Taka je vera, morala in etika, po kateri bi hoteli odgajati komunisti tudi naše ljudstvo, od nekdanj tako globoko zasidrano v krščanski veri. Žalost polni dūšo in srce se stiska od groze, če človek preišljuje te satanske nauke, to sramotenje božjega imena in zapovedi božjih. Dosledno tako brezveren je nauk komunizma o tako imenovani tvarnosti ali materialnosti življenja, češ, da je na njej zasnovan ves napredek človeštva. Pa tudi zgodovina kakega naroda mu ni drugega, nego zgodovina razvoja materije. Vse to, kar mi imenujemo kultura, narodnost, pravo, umetnost, znanost, vera, je komunizmu samo odraz gotovih materialnih prilik. Po zakonih razvoja in zgodovine materije, po tako imenovanem historičnem materializmu je treba razlagati vso politično zgodovino kakega naroda. Po istih zakonih razvoja je odvisna tudi prihodnost človeštva edino od materialnih razmer, v katerih bo človeštvo živel. Zato tudi boj delavstva samega ni drugega, nego boj za drugačno razdelitev materialnih dobrin in za oblast nad človekom. Ni to nikakor boj za socialno pravico, saj komunizem itak tega pojma ne pozna. Oblast nad človekom pa komunisti pri svoji „raji“ še vse grše izrabljajo, nego kapitalisti. Delavci v komunistični družbi nimajo nikakršne svobode; pravi sužnji so za skorjo kruha, za borno stanovanje — pa naj se še toliko govori, da v komunistični družbi vlada samo delavsko ljudstvo. Zato se zelo motijo tisti, ki mislijo, da prinaša komunizem človeštvu nekaj „raj na zemlji“, da ga bo rešil iz sedanjega stiske. Gola materija ne more dati človeku ne pravice, ne ljubezni in požrtvovalnosti za posameznika — koliko manj za cel narod. Komunizem kot vera golega materializma more najti plodnih tal samo med ljudmi, ki so jim dobrine tega sveta glavni življenjski cilj in ki so v svoji duši zamorili glas božji in svoje vesti. Dosleden samemu sebi, komunizem ne pozna nikakega rodoljubja ali domoljubja. Sam učitelj sodobnega komunizma, Karel Marx, je izjavil v glasovitem „Komunističnem manifestu“ (l. 1848), da delavec nima ne doma ne roda. Zato ta manifest pozivlje vse delavstvo celega sveta k revoluciji z onim znanim pozivom: „Proletarci vseh dežel, združite se!“ Še več, komunizem javno prezira ljubezen in požrtvovalnost poedinca do svojega naroda. Komunizem je bistveno breznaroden, domovina je zanj tam, kjer se dobro živi. Kako bo po-

Politični pregled.

Domači.

Ministrski predsednik, dr. Milan Stojadinovič, je vrno obisk talijanskimi zvūnešnjimi ministri, grofi Ciani v Italiji. Pri toj priliki sta si prijateljstvo dveh držav ešče bole potrdila.

Prve dni aprila je obdržala Mala zveza svojo sejo v Belomgradu. Iz Čehoslovaške je prišeo dr. Krofta minister, ki je v Beogradu po konferenci držao predavanje od čehoslovaške zgodovine. Romunijo je zastopao minister Antonescu. Francija bi rada bila, če bi te države sklenile z njov zvezo, da bi jo podpirale za slučaj bojne. Se zna, da Jugoslavija v to nemogla privoliti, ar ma pogodbo z Nemcijov i Italijov, štera njej to prepoveduje.

Jugoslavijo je obiskao predsednik čehoslovaške republike. Predsednika čehoslovaške republike je z velikimi častmi sprejeo te dni Beograd. Radio je objavljao vse obrede sprejema v državi i prek njenih mej. Dr. Beneša je počakao pri sprejemi tudi dr. Krofta, čehoslovaški zvūnešnji minister.

Svetovni.

Madjarska. Italijanski krao i kralica te dni obiščeta Madjarske glavno mesto, Budapešt z grofom Cianom. Bodeta slovesno sprejetiva. S tem vrneta obisk regenta Horthyja i njegove gospe v Rimi.

Rusija. Rusija je obvestila Anglijo i druge države, z šterimi ma zveze, da je Besarabija rumunska zemlja i ne rusoska. Besarabijo so najmre Romuni zasedli za časa svetovne bojne i jo Rusom ztrgali z rok. Boljševiki so dolgo ne šteli priznati, da je Besarabija romunska. Zdaj so priznali. Zakaj? Zato, ka majo vojaško pogodbo z Čehoslovaškov i z tem so dobili na te način prosto pot prek Romunije do Čehoslovaške, če bi to napadnoli Nemci, kak se splošno guči, da je ščejo napadnoti. Z tem je nevarnost boja toti odstranjena, ne pa nevarnost komunizma, šteri se vsikdar globše vveda v telo Europe.

Austrija. V Austriji pravijo po seji predstavnikov Male zveze, da je „pot skoz Belgrad dnes najbolša.“ Austrijci se vabijo, da sklenejo isto pogodbo z Jugoslavijov kak jo je ta sklenila z Italijov. Na to dela tudi Čehoslovaška, zato se je mūdio dugši čas v Beči dr. Hodža, češki minist. predsednik.

Španjolska. Veroborci zmagovito idejo naprej v deželi Baskov, da preprečijo napad na svoje glavno mesto, Burgos. Nekaj marokanske vojske se je zbuntalo proti generali Franki, a kda so glavni krivci bili postreljeni, je mir nastao.

Delo naših banskih svetnikov.

Člani banksoga sveta: *Klekl Jožef, Bajlec Franc, Bačič Franc.*

Prošnja za podporo podružnici Rafaelove družbe v Slov. krajini.

V Črensovcih se je zavolo izredno težkih prilik delavstva Slovenske krajine ustanovila v sporazumi z Rafaelovov družbov i cerkvenov oblastjov podružnica Rafaelove družbe. Ta podružnica ma namen skrbeti posebno za izseljence i sezonske delavce iz Slov. krajine, ki so v moralnom i materijalnem pogledi šče jako zapuščeni. Podružnica bo že letos poslala ednoga izseljeniškoga dūhovnika v Francijo ino skrbela sploh za vse izseljence i sezonske delavce v dūhovnom pogledi, kak tudi v pogledi zaščite pred raznim izkorisčevanjem delavstva.

Zato vlūdno prosimo kr. banksko upravo, da blagovoli obstoj i razvoj podružnice omogočiti s tem, da njoj iz sredstev za podpiranje izseljencov podeli svoto 30.000 Din.

Člani banksoga sveta: *Klekl Jožef, Bajlec Franc.*

Prošnja za regulacijo Mūre.

Kraljevskoj bankskoj upravi je itak že znano, da dela Mūra prebivalstvi Slov. krajine neizmerno škodo i da so celo že v nevarnosti cela naselja, kak Dolnja Bistrica, Melinci, Hotiza itd. Včas bi bilo potrebno, da se napravi samo kakši nasip pa bi bila vekša nevarnost konči za nekaj časa odstranjena. Hitro je pa potrebno, da se začne kemprvle z sistematičnov regulacijov od Petanjec doli do Madjarske meje. Prebivalstvo kre Mūre je že itak jako siromaško, siromaštvo pa šče povekšava v velikoj meri dejstvo, da Mūra odplavlva i poplavlva ravno najrodovitnejše dele zemle.

Zato vlūdno prosimo kr. banksko upravo, da blagovoli tudi letos z izdatnejšov šumov izvršiti konči najhitrejše dele regulacije Mūre. Prosimo pa zednim tudi, da pri teh delaj vpoštevva naše domače delavstvo, ki je jako siromaško i potrebno zaslužka. Z regulacijov Mūre bo tak napravle-

temtakem komunizem razumel boje za politično svobodo in socialne pravice narodov? Saj jih tudi razumeti noče; rajši pravi, da je patriotizem čustven (sentimentalen) preostanek naših sedanjih meščanskih slojev (buržoazije). Pri tem pa lahko vidimo in slišimo, kako se danes komunisti postavljajo v narodne vrste, kako so tu najbolj borbeni in najbolj zgovorni za „obrambo narodnih pravic“. — To je vse laž in neiskrenost teh „rodoljubov“, pred katerimi naj se čuva naše ljudstvo. (Dalje).

na tudi velka socialna pomoč našemi ljudstvi, ki itak ne prosi bogzna kakših podpor, nego je najbolje zadovolno, če si lahko kaj zasluži s poštenim koristnim delom.

Bačič Franc, član banksoga sveta Gornja Lendava.

Prošnja za pomoč kmetom i kmečkim občinam.

V gornjem deli Slov. krajine prebivalstvo nema živinozdravnika. Kmečko ljudstvo je dnes že jako siromaško, zato so za nje preveliki izdatki, če morejo iti iz gornjega dela Slovenske krajine v slučaj potrebe i betega pri živini po živinozdravnika v Soboto. Zato vlūdno prosimo kr. banksko upravo, da blagovoli pomočiti toj našoj potrebi s tem, da dobi gornji del Slov. krajine svojega živinozdravnika.

Naše kmečko ljudstvo, posebno rojarje, so nezadovolni s tem, da se prevažajo včele iz drugih pokrajin k nam na pašo. Rojarje se pritožujejo, da navadno včele, štere pripelajo rojarje od drugec k nam, ropajo roje domačih rojarov. Zato vlūdno prosim kr. banksko upravo, da blagovoli prevažanje včel ne pašo v naše pokrajine omejiti.

Z ednim prosim tudi, da blago-

Vstajenje.

Boječe, skoraj neslišno je potrkalo na vrata, enkrat, dvakrat, Jože je skočil napol oblečen odpirat.

— Prosim, kupite eno ali dve sliki! — Samo po dinarju so! — Majhna, kakih osem let stara deklica v raztrgani obleki in blede v obrazu je stala pred vrati in v tresočih se rokah držala razglednice. Jože jo je potegnil v sobo in jo posadil na stol.

„Kakšne razglednice imaš? — Pokaži!“

— Različne so! — Na tej je naslikana pomlad, tu je Jezus na križu, tu so piruhi, tu vstajenje. Po večini so velikonočne.

„Jezus na križu, si rekla? — Daj sem!“ — Vzel ji je sliko iz rok in stopil k oknu. Bila je zelo nenavadna: Kristus na križu, levica je pribita na les, desnica pa se dotika glave človeka, ki kleči pod križem. Obraz Boga je nenavadno mil in prijazen, iz oči sije ljubezen, četudi je čez vse obličje razlite globoka bolečina. Spodaj je zapisano:

Zaupaj, sinko! — Tudi zate je tekla moja kri!

„Kje si dobila to sliko?“ — Naš Janko prinaša take slike iz mesta, da jih prodajamo: — Kruh moramo kupiti in zdravila, očka je

GLASI SLOVENSKE KRAJINA.

Navnk za tretji reda sv. Frančiška je dnes teden, to je 18. aprila v Črensovcih po večernici. Večernice ob 2 vūri.

Vojaški molitvenik naročite svojim sinom vojakom. Stane 13 Din. i ga Misijonska tiskarna naravnost pošle na naslov vašega vojaka, če toga naslov tiskarni naznanite. Naslov Misijonske tiskarne je: Groblje, p. Domžale. V tiskarni stane 12 Din.

Regulacija Mūre. Na prošnjo banksoga svetnika g. Klekla i g. Bajleca je kr. bankska uprava v Ljubljani dala sledeči odgovor g. Kleklni: Vašo spomenico od 20. febr. t. l. s šterov naprošate, da bi se kembole pospešila regulacijska dela na Mūri, je vzela kraljevska bankska uprava na znanje i jo bo vpoštevala, kda bodo na razpolago penezi. Kraljevska bankska uprava nameravle vzeti v bližnjaj bodočnosti vekše posojilo. Če se to posojilo dobi, se bo eden tao porabo za nadalūvanje pri regulaciji Mūre, štero bo mogoče izvršiti celo prek Dolnje Bistrice. Vsakojakši se pa bodo ta dela zvršila v bodočem proračunskom leti konči v dozdašnjem obsegi.

Kovačevci. Po smrti Gjergjek Jurija, širitela naših listov, je širitelstvo prevzeo pokojnoga sin, Janoš. Gda to poštvanim naročnikom naznanimo, želemo novomi širiteli prav obilen blagoslov iz Jezusovoga Srca, da celo ves spravi pod zastavo naših domačih listov.

Regrutov pozdrav. Hitro se nam približavle čas odhoda, to je 10. april. Da se pa regrutje ne oblatimo z brezmerim pijančevanjem, štero ne rodi nikaj dobroga, zato tovariši regrutje pazimo i pijmo samo telko, kelko je potrebno, da ne napravimo špota dragoj domačiji, štero zapuščamo. M. B. regrut.

Na podporo naših listov je poslala Horvat Vilma, Čakovec, 10D. Bogplačaj!

Naročnikom v Chicagi. Prosimo lepo, pošlite nam naročnino i gda jo pošlete, nam taki naznanite, po šteroj banki i keliko ste poslali. Dobili smo iz Zagreba potom „Opšte bankarsko društvo“ ednok 100 Din., drugoč pa 120 Din. iz Chicage. Banka ne ve, što je poslao. Lepo prosimo, naznanite nam, šteri naročnik je poslao gornjo naročnino.

Prosvetno društvo „Sloga“ v Bogojini bo melo dne 18. aprila t. l. ob 3 vūri popoldnevi redni občni zbor, s sledečim dnevnim redom: 1. Čtenje zapisnika zadnjega občnoga

voli kr. bankska uprava podetiti nešternim našim goričkim občinam, štere so se močno zadužile zavolo zidanja šol, vekšo podporo ino narodi v tom pogledi vsestransko iti na roko.

bolan, mamo so pa pozimi odnesli na pokopališče . . .

Dvajset dinarjev rabimo za zdravila! — Jože je nekaj časa gledal sliko, nato dekletce, potem je poiskal denarnico in stisnil v roko male prodajalke kovanca za dvajset dinarjev.

„Na, tu imaš za sliko! — Drugič prinesi več in tudi drugačnih!“

— Saj so zdaj vse vaše, gospod!

„Naj bo! — Jaz vzamem samo to! — Druge lahko prodaš!“ — Odprl je vrata in gledal za njo, ko je odhajale po stopnicah. Potem je sedel na posteljo in vzel v roke razglednico.

— Zaupaj, sinko! — Tudi zate je tekla moja kri! —

„Tudi zame je tekla Njegove kri!“ — Zazrl se je v obraz trpečega Kristusa . . . Tode od nekod je prihajal glas: — Zate ni tekla ta kri, nisi je vreden! — Osem let si tajil Boga, Kristusa, osem let si hodil mimo cerkve in niti pomislil nisi, da je Bog v njej pričujoč, osem let si pljuval na križ, osem let nisi bil pri maši, nisi molil, nisi očistil svoje duše pri spovedi, nisi prejel Kristusa v svoje srce, zaničeval in sovražil si tiste, ki so te opominjali, zakopal si svojo dušo v večni ogenj, zato te Bog sovraži! . . . Vrzi to sliko proč; laže ti! — Zate ni poti iz prepada, v katerega si padel! Odložil je sliko na nočno oma-

zboru. 2. Poročilo predsednika. 3. Poročilo tajnika. 4. Poročilo blagajnika. 5. Volitve. 6. Slučajnosti. Vabijo se vsi člani Prosvetnega društva i sploh vsi, ki se zanimajo za prosveto, da se občnoga zboru vdeležijo.

Nagla smrt. Gjörök Ivan, 76 let star možak iz D. Bistrice je v nedelo 4. aprila šo v Črensovce k meši. Med potjov pri šoli njemu je slabo prišlo i se naslonio na plot, gde ga je možganska kap zadela. Spravili so ga na dom i v kratkom nato je vmro. Ne vemo ne dneva, ne vüre.

Žizki. Zakonsko vernost sta si oblubila v soboto, 3. aprila našiva rojaka v Franciji, Škafar Daniel i Čurič Trezika. Naj jiva blagoslovi Srce Jezusovo, ka ta breme zakonskoga stana lejko nosila, kak zdaj v tujini, tak tudi v domovini, gda se povrneta. Bodita srečniva.

Trije zavarovalni agenti aretirani. V sobočkom srezu so aretirali tri zavarovalne agente zavolo suma, ka so vužigali, naj si spravijo kemveč sekulacij. Sodna preiskava bo doglala, dali so krivci i keliko so krivi.

Kobilje. Z velikim veseljem smo sprijali novico, da so nam previšeni pušpek dovolili, da bo vsako nedelo pri nas na Kobilji boža služba. Nedela nam je znova postanola den posvečeni Bogi, ar jo vsi skupno z božov službov obhajamo.

Dobrovnik. Iz službe je puščen občinski tajnik g. Könye. Tajniške posle zvršavle dijak, Ritoc, ki se je v dvema mesecoma pokazao za jako sposobnoga občinskoga tajnika. Ne samo, da ma zahtevano izobrazbo, nego tudi verno opravlja svoje delo. — Čuje se, da bodo 30. maja t. l. v našoj občini volitve.

Ogenj v strehovskom vrhi. Na velki četrtak zaran ob dvema vörora nas je prebudo naš mali zvon s svojim klenckanjom. Vsi vstanemo i prestrašeni gledamo, gde gori. Na našem bregi zaglednemo ogenj. Vsi z velkov silov bežimo na kraj nesreče. Gorelo je na najviššem vrhi. Zato se je ogen vido na daleč okoli. Gorela je klet g. Berenjija, trgovca iz Dobrovnika. Sreča v nesreči je bila, da se je ogen ne povekšao. Tisto noč je dežüvalo i je veter pihao ta, gde je ne bilo kleti, inači bi lahko nastao velki ogen, ar so kleti edna poleg druge. Ogen je povzročila hüdobna roka. Osumlenca je orožništvo prijalo.

Strehovci. Večkrat se po našoj vesi čuje po večeraj spevanje, bokše povedano zevanje. Vnogi mislijo, ka naša mladina tak slabo popeva. Ka bi! Pridejo iz drugih raznih krajov, stari i mladi, v naše gorice. Tam se znapijejo, ka njim je zadosta i tak ne vejo brezi spevanja i kričanja domo. — Na velki petek nas je za večno zapüstila v 60 leti Varga Klara. Njena duša se je preselila k pravičnomi sodniki po zasluženno plačilo.

rico in se začel oblačiti. Iz žepa mu je padlo pismo. Pobral ga je. Mati je pisala pred dnevi... Veliki teden je, spomin Kristusovega trpljenja in smrti, spomin Njegovega vstajenja. Naj tudi v Tvoji duši vstane novo življenje... Opravi še teden velikonočno spoved!

Vsako leto mu je mati tako pisala za Veliko noč, pa se ni zmenil za njene besede. Živel je brez Boga, brez vsega, kar bi ga kdaj moglo spomniti na dušo, na posmrtnost. Prebiral je knjige, sovražne Bogu in Cerkvi, v njegovem dnevniku so bile na prvem mestu zapisane revolucijonarne besede: Vera je opij za ljudstvo! Iz vsega njegovega govorjenja je vpilo neizmerno sovraštvo do Kristusa, do duhovnikov. In to osem let!

Toda pred dnevi je stopil v cerkev. Nevihta ga je dobila na cesti, ni mogel drugam kot v cerkev. Bil je večer. Skoraj prazen je bil božji hram, pred oltarjem je mirno brlel večni posvet, ob spovednici je stalo nekaj žensk in dva možka. Velik križ je stal v stranskem oltarju, Kristus je visel na njem v skoraj naravni velikosti. In ta Kristus je z desno roko objemal glavo človeka, ki je klečal pod križem. In danes? Danes je Jože dobil prav tako sliko trpečega Boga, kako s križa deli ljubezen in usmiljenje... In tedaj so se utrgale od nekod besede: — Sinko, zaupaj! — Tudi zate je te-

Bila je dobra i pobožna krščenica i tretjrednica. Bila je jako gostolubna. Vsakšemi je rada pomagala i dala, ka je mogla. Pokojna je posebno svojo gostolubnost skazuvala gg. duhovnikom naše i tudi druge fare na naše vidovsko proščenje i ob drugih prilikaj. Malo pred smrtjov so jo obiskali z Najsvetejšim stric preč. g. Varga Jožef, provizor pri Sv. Jürji. Sprevod je bio na veliko soboto ob navzočnosti vnogo naroda. Naj počiva vu miri božem.

Preč. g. Franc Povše so vmrli. Salezijanski duhovnik, spovednik v Martinišči v Soboti preč. g. Povše Franc so 6. t. m. mirno v Gospodi zaspali. Sprevod je bio 7. aprila i njihovo mrtvo telo so odpelali v Ljubljano. Njihovi spovedavanci se jih v molitvaj spominajo. Bog njim daj zasluženno plačilo!

Delavski dom v Soboti. Novi delavski dom v Soboti že stoji i smo vsi delavci jako zahvalni vsem tistim, šteri so pripomogli, da je prišlo do zidave tak potrebne hiže za delavce. Kelko smo do zdaj delavci zmrzavali pa se močili i si kvarili zdravje, gda smo čakali po blatnih sobočkih vulicah pred borzov dela, se ne da popisati. Zato smo se srčno razveselili, gda smo vidili, da se delavski dom, velka nova zidina, v istini začne zidati. Bar so vnogi že od začetka gučali, da je vse zidanje ne dobro premišleno, da je celi dom nikak vtopleni v zemli, zdaj pa je celo v pivnice že voda prišla, nego nam delavcom je bilo v glavnom za to, da bomo lahko na toplom i sühom, čakali, dokeč pred gospodi, šteri nas na delo jemlejo, na red ne pridemo. Vnogi so tudi že od začetka gučali, da bo te delavski dom za vse druge prve postavljeni, kak za delavce, nego tomi smo ne mogli vervati. Te dni pa v tom deždževnom vremeni s čüdov gledamo, da je v istini tak, da delavci v delavskom domi skoro najmenje mesta mammo. Mi samo gledamo, kak je to, da se na stotine nas delavcov mora stiskavati v dveh malih čakalnicaj, pri tom pa gledamo ograjeno celo veliko okroglo plesišče za urad. Naj se prostor zmenša, prosimo, na hasek delavstva pri obstoji primerne uradne sobe. Zato bi mi delavci radi znali, što je pri zidajni toga delavskoga doma meo glavno reč i ali je te delavski dom zidani za nas delavce, ali ne. — Delavci.

Prosvetnih društev predstave takse proste. Več let v novoj države so bile te predstave, če so se vršile za društva, takse proste. Sledkar se je pa ta ugodnost zbrisala i letno so naša prosvetna društva pol milijona Din, taks plačala. Zdaj je to bremen odvzeto društvam. Društvam se ne de trbelo brigati, z kem krijejo primenklaje i lejko prepotrebne misionjske, verske i druge hasnovite reči naprejdavajo, igre pa samo tu i tam.

kla moje kri!

Zunaj je sijalo toplo, pomladansko sonce, nad mestom je trepetal dan, veliki petek. Jože je stal pri oknu. Vse je bilo tiho, nikjer ni bilo čuti življenja, neka tesnoba se je prelivala skozi ozračje prav do njega, v njegovo sobo, segala v srce, v dušo. Po cesti mimo hiše so drveli avtomobili, ljudje so hiteli nekam z neznansko naglico, vsi mrki, vase zamišljeni. Jože ni videl ničesar, ni slišal ničesar, samo Kristus s križa, s sneto desno roko, mu je stal pred očmi, njegov neizmerno žalostni obraz, mehke, tople oči in na uho so mu bile besede: — Tudi zate je tekla moja kri!

— Ne, zame ni tekla! — Laž je to! — Ne je v mislih ugovarjal Jože, toda tih, neskončno ljubezniv glas mu je šepetal:

„Veruj, sinko! — Tudi zate!“
— Osem let sem sovražil vse, kar je svetega...

„Osem let si sovražil, da boš ljubil tem bolj vroče večno.“

— Vsa raztrgana je moja duša in blatna...

„Toda v moji krvi se bo oprala, da bo bela, kot sneg.“

„Ne morem vstati več; onemogel sem v svojih grehih.“

„Dvignil te bom iz nižav k sebi.“

„Ni sem vreden ljubezni božje in usmiljenja.“

Plemenita srca. Gjörfi Ladislav, mesar v Beltincih, je izročio nekše peneze Horvatič Rozaliji iz Hotize, da da bi je v določenom mestu prekdala. Ženska je po nepriliki zgubila te peneze i je z svojimi štale povrnoli, a mesar v to ne privolo. Najšeo je pa peneze Sreš Martin z Bratonec i je v celoti vrno Gjörfiji, ne pa šteo vzeti nikše nagrade za vrnitev penez, ar kak je pravo, je to njegova dužnost. Plemenita srca so ešče na sveti i sama sebe hvalijo z plemenitostjov.

Politični shodi v beltinskoj fari so preminočo nedelo, 4. aprila v najlepšem redi potekli. Vdeležba v tom slabom vremeni je bila velika, v Beltincih 300, v Gančani 80 i v Dokležovji 100 ljudi. Narodni poslanec g. dr. Klar je govorio od naše notrašnje politike i od pridobitev za naš kraj, g. Kranjc Marko, tajnik JRZ, pa nam je pa razlagao razne pogodbe, sklenjene med našov državov i inostranstvom, keliko dobroga nam bodo prinašale. Oba govornika sta ženjala puno zadovolstva i odobravanja.

Srečna fara i srečna mladina. V zadnoj številki Novin je iz vrst beltinske fare i mladine bila objavlena lepa prošnja, naj bi se držale duhovne vaje. Srečna fara, ki ma takše vernike i takšo mladino, ta prošnja je zaistino do dna srca mogla razveseliti dobroga dušnoga pastira beltinskih farnikov. Iz srca bi si želeli vsi dušni pastiri naših far takše prošnje, pa je ne dobijo. Bar bi je kemprle dobili.

Kratki glasi.

Devet smučarov mrtvih. Na vüzemski ponedek je šla vekša skupina mladencov na Storžič goro, ki leži nad Tržičom, da bi se po smučaj sankala dol v dolino, spadno je najmre veliki, sühi sneg te dneve. Čeravno so mladence opominali, naj neido na gore, ar se sneg sipavle doli, ne so bogali i so se podali na nevarno sankanje. Zgodila se je velikanska nesreča: snežni plaz je zasipao devet mladencov, ki so najšli smrt pod težinov snega, šteri je do 50 metrov globoko zasipao.

Starosta gasilcov mrtev. Turk Jožef, ki je bio do svoje boleznii starosta gasilcov v Sloveniji, je vmro v Ljubljani. Z velikov žalnov paradov je bio pokopan. Naj njemu sveti večna svetlost.

28 dece ma Mudrak Karol, Slovak, v Vogrskom Brodi na Moravskom. Od prve žene jih ma 11, od druge pa 17. Pravi, da vsem že neve imena, a se vüpa, da de meo ešče pri 29 i 30 deteti očinsko veselje. Prle je tudi mogo po sveti, da si pripravi krüh, zdaj je pa dobo službo na občini.

132 ljudi se je vtopilo na jezeri Tianši na Kitajskom, ar je ladja bila preslaba i dosta potnikov vzela na krov.

„Kesaj se, sinko in očistil te bom!“
Kakor sladka melodija, so zvene ne besede, ušesom neslišne, srcu razumljive, mehka toplota se je prelivala iz njih, objemala srce, ogrevala dušo...

Zvonovi so zvonili veselo, kot še nikoli. Sonce je vstajalo iz nevidne svoje postelje in pošiljalo prve žarke skozi visoka cerkvena okna, na koro so bučale orglje zmagovito peem vstajenja in na žmage nad smrtjo. Skozi okna in na široko odprta vrata se je smejalo velikonočno jutro.

Jože je klečal pred spovednico. Pot mu je lil s čela, tekkel po licih in padal na klečalnik. Spovednik je sedel naslonjen na rešetko, z roko na obrazu in poslušal izpoved.

Zadnjikrat pri spovedi pred osmimi leti...

— — — — —
In sedaj, po osmih letih!

Jože je klečal pred obhajilno mizo. V njegovo srce je pravkar stopil Bog. Po osmih letih... Na glavnom oltarju stoji Kristus z banderom v roki, orglje bučijo, vsa cerkev poje: Kristus naš je vstal od smrti, razveseli se kristjan!...

Jožetova duša je vstala od smrti v novo življenje, vrgla se je v strasten objem vstalemu Kristusu, njegovo srce je vriskalo in pelo:

Aleluja! — Aleluja! DM.

Tajniško poročilo

za leto 1936. na plenarnem zasedanju srezkega kmetijskega odbora v Murski Soboti.

Poljedelstvo. Precejšnje zanimanje je bilo jeseni za nakup semenskega žita, zlasti rži, ki je tako slabo obrodila. Žal, da banovina ni imela dovolj semena in je srez od naročenih 280 q le malo dobil. Podprla je pa kr. banska uprava nekoliko občine, ki so trpele vsled toče in povodnji ter jim podelila brezplačno 70 q pšenice, 60 q rži in 20 q ajde za seme. Poleg tega je prispevala še Din. 3.000 — k nakupu 100 q semenskega žita, kategera je oskrbel SKO za priglašence, ki naročenega semena niso dobili. Manj je bilo lani in letos zanimanja za semenski krompir, ker ni bilo pomanjkanja tega. Tudi to leto je prispeval SKO k nakupu 5 trijerjev in 2 travniških bran ter k zgradbi 7 novih silosov. V celoti je sedaj v srezu 80 silosov ter je zadnje leto zanimanje nekoliko padlo, ker ni bilo tolikega pomanjkanja krme in bolj inicijativni so si jih že postavili, vendar je tudi novih priglasil 10. (Dalje).

Pošta.

N. Š. Ljubljana. Poročilo od domače vesi sprejeli i je bomo vpoštevali. Poslano je lepo i pride na vrsto. — Serec M. Sobota. Miholič Štefani v Franciji spremenili naslov, na letos ešče nikaj ne plačao, duga je 72 Din, na letos. Na lani je vse plačano. — Gjergjek Janoš, Kovačevci. Tistihi naročnikov, ki so za Marijin list samo 12 Din. plačali, nam pošlite imena. — Recek Josip, Martainville. Din 20 sprejeli. — Farič Franc, Tropovci. Daj nam glas, dali de meo Sukič tudi v novom mestu Novine. Pošli naslov, plača naj Tebi, mi ga ne vemo terjati. — Podgorelec Terezija, Štrigova. Din 50 sprejeli za l. 1936, za letos je se dug. — Gjergjek Aleksander, Kovačevci 30. Gospodov naslov, za šteroga pitaš, je: Radna, p. Boštajn.

CENE.

Penezi.	Dinarov vala:
Angleški fünt	280—285
Nemška marka	16.86—17.50
Austrijski šiling	8.40
Vogrski pengo	7—8.76
Grčke lire	31.50
Amerikanski dolar	47.80
Holandski goldinar	23—26
Švicarski frank	9—10
Belgijska belga	7.37
Italijanska lira	2.12
Francoski frank	2.20
Česka korona	1.54

Živina. Kg na živo vago v dinaraj:

Jünci debeli 4.50—4.75, poldebili 3.75—4.25, bikli za klanje 3.20—3.50, krave za klanje 3—4, plemenske krave 2.90—3.65, krave za kolbase 2—3.50, telice 3.70—5.50, teoci 6—7.50, prašiči 5.50—7.25, plemenski prasci 5—6 tjednov stari 70—110, 7—9 tjednov stari 120—130 Din. po falati. Konji 3000—3500 Din.

Zrnje. 100 kg. v dinaraj: pšenica 200 do 165, žito 130—140, oves 110—120, kukurica 80—85, grah 250—260 Din.

Banque S. Baruch

et Cie, 11. Rue Auber 11. PARIS - 9 e. odpremlja denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. Vrši vse bančne posle najkvalitetneje. Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64, Bruxelles; Francija: št. 117-94, Paris; Holandija: št. 1458-66, Ned. Dienst; Luxembourg: št. 5967, Luxembourg. — Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice. 24-15

Malo posestvo

(želarijo) na bližnjem Štajerskem, dobro urejeno in opremljeno s potrebnim inventarjem, prodaja takoj; Dr. J. ŽMAVC, MARIBOR, Vrtna ul. 9.

Hranilnica in posojilnica v Radincih

proda ob banovinski cesti blizu Gornje Radgone ležeče posestvo s hišo v izmeri 6 oralov.

Pintarske pomočnike

(sodarske) sprejme pri prosti hrani, stanovanju in perilu FRAN REPIČ, sodar, Ljubljana, Trnovo. Nastop takoj. 2-1

Za spomlad!

Manufakturno blago, srakice, nogavice i špecijsko blago dobite najfalej v velikoj izbiri pri FERDO HORVAT, manufakturnoj i špecijskoj trgovini BOGOJINA, Prekmurje. 2-1

Močne cinprane štale

z vsemi predmeti kakti: dveri, streja itd. se po niskoj ceni oda. Küpci lejko vsaki den poglednejo to postopje v Bogojini št. 27

Pisma naših iz tujine.

Pismo izseljenke, vračajoče se v Slov. krajino.

Zdaj se Vam g. vrednik prav srčno zahvalim za vse dobrote, štere sem sprejela od Vas po Vaši listaj, skoro skoz sedem let. Naj se vsaki izseljenec ravna po njih, gvüšno ne bo tak žalostnoga življenja med našimi izseljenci, kak se vidi na več strani, brez izjeme med zakonskimi in nezakonskimi. Zakonski, naj bo mož ali žena, naj ne pozabi na vernost, štero je oblübo svojoj ženi, naj se ogiba grešne prilike kak pravi sv. pismo što „pogübelnost išče, v njej prejde“; ja tak je i nikak nej inači. Strašno je, da mož zapüsti svojo ženo, i si vzeme eti oženjeno i mater troje drovne dece, štero sem vidla na lastne oči. Žalostno je to ali tak je. Na slednje, dragi izseljenci, poznani i nepoznani, bodite pošteni, ne pozabite na svoje dužnosti, štere Vam vera nalaga, posebno pa ne svojih domačih, šterih oči so na Vas obrnjene i želno čakajo pomoči od Vas. Če se toga držite, bodete srečni, si ohranite vero i lübezen do svoje rojstne hiže i se ednok veseli i srečni vrnete na svoj dom. Pesem pravi:

Gorje, kdor nima doma,
kdor ni nikjer sam svoj gospod,
naj križem svet preroma,
saj tujec je povsod!

Še enkrat z Bogom lübe prijateljice, bodite pozdravlene, daljava nas bo skoro ločila, misli i srce bo večkrat pri Vas.

Izseljenka.

Sarcey, 15. marca 1937.

Vlč. g. urednik! Hvalen bodi Je-
zuš Kristuš! To je moj te prvi glas. Za
temi božimi rečmi Vas najprle želem
prav prisrčno pozdraviti, kak Vas dragi
dühovni oča. Želem Vam, da bi se ešče
mogli vnogokrat včakati svojega dneva,
goda sv. Jožefa. Resan ste nam vsem
pravi dühovni oča. Vi se največ trü-
diti za nas, mislite i molite za nas.
Kak jaz vidim, ste v dühi vsikdar zna-
mi: Oh dragi Bog, prosim Te, obdrži
ešče toga služabnika vnogo let na ze-
mli, ar nam je resan potreben, kak v
zemelskom življenji, a bole pa v dü-
hovnom življenji. Dosta lüdi poznam
modrih i vučenih, ali kaj? Tej lüdje
so samo za sebe, ne gledajo drügo,
kak za svoj žep. Vas bi pa po pra-
vici mogeo imenüvati: Oča sirot. Vi
ste prvi, ki se za nas izseljence naj-
bole brigate, to sem vido v Novinaj,
kak ste se zavzeli na ban. zasedanji.
Še enkrat Bog Vas živi, Jožef, to je
moje prvo pismo Vam, i mislim, da
nebo zadnje. — Cigan Jožef, Sarcey,
doma iz Gančan.

Mihalč Alojz, Cheyla-
de, Vančaves: Teško je
življenje za nas, ki se
stepemo po sveti za
krühom. Kak včele le-
čejo od cveta do cve-
ta, tak tüdi mi mla-
dina romamo z kraja
v kraj. Že štiri leta
sem v Franciji i lahko
povem, da sam malo
dobroga vido, dosta
pa slaboga. Naša ves
šteje same katoličance,
ali tej so hüjši kak ži-
dovje: na vero dajo
malo, na Boga pa ešče
menje. Nas je več v
tom kraji iz Slov. kra-
jine, mi gda moremo,
idemo v cerkev, do-
mači pa skoro nikdar
ne. Oštarije so pune,
cerkev pa prazna. Na-
vadne nedele je komaj
devet lüdi pri meši,
veške svetke nekaj ma-
lo več. K spovedi ide-
jo samo te, kda se že-
nijo. Dosta se jih da
po necerkvenom zak-
opati. Moj vert tüdi
pravi, ka njemi ne trbe
popa, štteri bi te pope-
vao, kda do drügi jo-
kali. Dosta siromakov
nema penez za krüh,
ma pa 25 frankov za
komunistično stranko.
Tej komunisti nas
žmetno gledajo i so
veliki naši sovražni-
ki. Gospodarje najmre
raj vzemejo nas, ki
pošteno delamo i smo
ne predragi. V teh bor-
baj mislimo na naš
domači kraj, ki je lepi
za nas kak eden raj.
Pozdravljam stariše,
brate sestro, rodbino,
poznance, prijatele, ce-
lo tišinsko faro z g.
plivanošom vred.

Hozjan Rozina i Ana,
St. Coulumb, Žitzki: Lü-
bive naše liste, neveve,
kaj bi bilo z naj, če ne
bi mele te liste. Komun-
izem se jako širi. Pro-
simo vas, podpirajte
naše prizadevanje, da
dobimo ednoga dü-
hovnika iz Slov. kraji-
ne, ar je nama teško
priti od nas v Pariz k
spovedi.

SPOMLAD!

12.- 45380-04

29.- 2961-44829

59.- 5842-05

59.- 74295-16

129.- 2325-44793

129.- 2305-04231

129.- 5305-09

79.- 2927-44884

59.- 2967-44800

89.- 937-64842

Bata

Vika Razlagova:

Sirota Angela.

Gorje mu kdor od doma mora,
kdor na domu nima več prostora
komur starše so v hladni grob dejali,
kruha služiti pa siroto dali.

Mnogokrat se spomnim na siroto
Angelo, posebno tako ob večernih ti-
hjih urah, ko slonim pri odprtem oknu
in je krog mene vse mirno! Nekaj,
kakor mehka poezija mlačnega pom-
ladnega večera, mi zaveje pri spomnu
na njo, — v moji duši! V duhu jo vi-
dim pred seboj, otožno milega obraza,
ki izraža le trpljenje in boleost, mlade
duše, željne in hrepeneče po življenju
in sreči.

Angela je bila sirota že od svoje
otroške dobe. Ni uživala tiste solnčne
radosti in prostosti, kot jo uživa
tisoče in tisoče otrok, ob strani skrbne
mamice in očeta. In zakaj je bila ravno
Angela tako nesrečna? Lahak je ta
odgovor. Roka božja, odločuje naj-
pravičnejše meje našemu življenju! —

Angeli je bilo šest let, njeni se-
strici pa osem, ko jima je umrla ma-
mica. Ali sta takrat slutili siroti, da je
z njuno mamico leglo v prerani grob
ljubeče srce, ki ga jima nemore nih-
če več nadomestiti na širnem svetu!
Nedolžne otroške duše, edina sreča je
to, da jim je prihranjena ta bridka
boleost v tej zlati dobi, ko pa pride
ura spoznanja, kaj je mati otroku, ta-
krat občuti dvojno boleost sirota, ki ji je
odločeno iskati stariše na - pokopališču!

Imeli sta ubogi siroti sedaj še

samo očeta. Dobri in skrbni roditelj
je ljubil svoja otroka, brezmejno in
vdano. Hotel jima je nadomestovati še
mater. S tiho žalostjo je zrl dan za
dnem na nežna otroka in s skrbjo mi-
slil na njuno bodočnost. Vedel je, da
tudi on nebo dolgo, ker tudi on je
nosil v sebi kaj težke boleosti, ki je
njegovi blagi ženi odprla prerani grob!

Njegova slutnja se je kmalu ure-
sničila! Ko je kopnel sneg in je zlato
solnce začelo ogrevati zemljo, — se je
poslavljal nesrečni oče od svojih sirot
— za vedno! Zaprlo se je skrbno lju-
beče oko, prenehalo je biti zlato srce,
očeta rednika! Tuja srca so vzela k
sebi zapuščeni siroti, — tuja roka jima
je začela rezati kruh! — — —

Starejšo devetletno Angelino se-
stro je vzela k sebi premožna kmet-
ska družina, — Angeli pa je bila od-
ločena bridkejša usoda. Sprejeta je bila
v neko sirotišnico, odkoder jo je od-
peljal v sedmem letu trdosrčen človek
k sebi na dom, ter jo vzel za svojo
rejenko! Tako sem poznala siroto An-
gelo od njene najnežnejše dobe, ži-
vela sem v njeni bližini leta in leta
ter imela priložnost opazovati do nje-
nega zadnjega vzdihljaja njeno trplje-
nje in njeno mučeno življenje... Mož
in žena, kjer je živela, sta bila že pri-
letna in brez otrok. Imela sta nekaj
polja in hišico, zato pa sta redila več
živine, katero sta pozneje prodajala za
drag denar. Trudila sta se noč in dan
z delom, z njima vred pa je mnogo
trpela tudi Angela. Po naravi že itak
slabotna, je morala opravljati vedno
najtežja dela. Nikdar je nihče ni vpra-

šal kako ji je! Njeno plačilo je bilo
grdo obrekovanje, s katerim sta jo na-
padala dan za dnem brezsrčna rednika!
Angela pa se ni tožila nikdar. Delala in
trpela je tiho in vdano! Že njeno ime
je pričalo, da biva v tem mladem te-
lesu — angeljska duša. Bog edini je
zrl to nesrečno dušo, — Bog ji je po-
šiljal tolažbe in ji lajšal njeno gorje.
Angelina čista duša je bila vedno zdru-
žena z njim. Kako zaupno je zrl nje-
no oko na podobo „Brezmadežne“ v
cerkvi, kako ji je tožila in razkrivala
svoje gorje, je vedela samo ona! Oh
kolikokrat mi je rekla. „Lahko trpim,
saj mi Marija pomaga trpeti in nositi
moj težki križ.“ Drhtel ji je glas in
tresla se ji je roka, ko si je med pri-
povedovanjem brisala solze, ki so ji
polzele med prsti po obe blede roki,
proti tanki ubožni obleki! Zasmilila
se mi je takrat v dno duše. — — —

Ni pa trajalo dolgo najino pri-
srčno znanje! V njenem šibkem telesu
je poganjala prva kal, po stariših po-
dedovana boleost. Začela je slabeti,
od dne do dne; kljub temu je delala
z vsemi močmi, do zadnjega, dokler
se ni vsa onemogla zgrudila! Delala
je zunaj na polju, pri delu jo je na-
padla boleost, napadel jo je hud ka-
šelj, njene ustnice so se porudečile.
Ni imela več toliko moči, da bi se po-
dala sama na dom! Dobri ljudje so se
je usmilili. Dühovni oče ji je prinesel
zadnje tolažbe. V tej njeni boleosti sem
jo obiskala. Sobica, kjer je ležala na
trdi postelji, je bila temna in nizka,
da je bilo človeka groza bivati v njej!

Sedla sem k njenemu zglavju, ter ji
pogledala v obraz! Bil je bled in ko-
ščen, ljubeče in hvaležno me je po-
gledala. Dolgo sva se pogovarjali o
preteklosti, ki je bila za njo polna tako
bridkih spominov! Ker je želela obu-
diti spomine na njo še enkrat, ji tega
nisem branila, čeprav jo je med go-
vorjenjem vedno mučil hud kašelj.
Njene oči so bile venomer polne solza,
zakaj, vedela je samo ona. S stisnje-
nimi ustnicami in nemo boleostjo sem
jo opazovala!

Dva dni poznej je Angela mirno
zaspala v naročju dobre sosede. Na
njenih ustnicah je igral bolesten smeh-
ljaj, kakor otroku, ki se po prestani
kazni prvič ljubeče nasmehlja! Z než-
nim cvetjem smo jo obsule njene so-
vrstnice. Še isti večer, ko je mrak le-
gel na zemljo, sem hitela še enkrat k
Angeli na njen novi dom. Veter je ma-
jal visoke vrhove žalujk, ter otresal
belorudeče cvetove na grobovih. Po
noči pa je nastala nevihta in pod mo-
gočnimi sunki viharja so bili uničeni
nežni cvetovi, ter pomešani med blatno
zemljo. Dolgo sem stala zamišljena
pri Angelinem grobu, mislila sem z
bridko boleostjo na njo, in na njeno
žalostno življenje. Saj je bila kakor
strti ovenjeni cvet, vsa njena mladost!
A vera mi je pa odgovorila: Kaj je
tu strtega, je v nebesih zvrnanega!
Kaj je tu revnega, je v nebesih boga-
tega! Kaj je tu mrtvega, je v nebesih
živega! Pač ni večjega daru, kot če
koga Jezus stori sebi podobnega in
ga hitro k sebi pokliče na brezmerno
plačilo.